

rahwa meest põõrda. Kui nüüd sahkumisest
kord olli fätte joudnud, fogus temma
omma rähwast ennese ümber kokko, ja kui
lutas neile need sinnatsed sannad: „Måte,
lähhän nüüd surrema, ja poeg saab teie
funningaks. Tedda teie ei olle kül tännini
mitte pallest pallesse tunda sanud; agga
füllab sate temma wallitsussest nago heast
wiljast arro, mis suggune temnia on. Võt-
ke selle sanna kuulda, kes lähhääb targaste teid
juhhatama.” — Rahwas lubbas sedva Abi-
ale, heiti sannaakulelikult temma poia alla,
ja sest tousis rigile suur õn. Selle nore
funninga wallitsus olli ühhe lahke ja targa
issa-wallitsusse sarnane. Keik lässud, mis
temmasti wâhaläksid, ollid täis digust ja
armo. Nenda kui helde Jummasa päikesesse
joned ja soiad wishmäad wiljamäad kõssu-
tawad, sel visil wallas selle näggematta
wallitseja lahke ja armo meel head ja õnne
iggaühhe peale, kes püdis, funninga targa

mele járrele tehha. Kuspool ial hääda
juhtus, seal andis funninga abbi ennast
kohhe tunda. Sedda pannid keik immekä
ja rááksid nenda issekäeski: „Meie ei olle
omma wallitsejat veel mitte silmaga näi-
nud; kuidas temma ommeti meid keiki
nääb, ja tunneb keik meie hääda ärra?
Need kuiud, mis meil tännini jummalaiks
on olnud, on meil nähtavad kül meie sil-
made ees. Agga paljuks sedda head on,
mis olleme neist fätte sanud? Oh et sek-
legi pallet meist saaks nähtud, kes meile
hopis ennam armo saatnud, kui meie näh-
tavad jummalad! Mis südamelikko ig-
gatsemissega annaksime ennast temma liggi,
tedda tännades keige temma heldusse ja
tarkusse eest!” — Teised võtsid fätte ja
teggid ennestele kuiusid, mis, nende ar-
mates, funninga näo sarnatsed piddid ol-
lama. „Waatke,” ütlesid teine teise västo,
„nenda on viisiste temma nägo. Selle